

Leilighed til at fremstille, hvorledes Thinget synes om Udvalgets Arbejder, kunde der være en for-
 gøet Opfordring for det ærede Udvalg til i
 Mellemtiden mellem 2den og 3die Behandling at
 tage Hensyn til de Udtalelser, der være komne,
 og idetmindste ikke lade Sagen ligge aldeles i
 samme Skikkelse, som den havde ved 2den Be-
 handling. Det forekommer mig at være et Brud
 paa den Fremgangsmaade, Forretningsordenen
 foreskriver med Hensyn til, at der skal være 3
 Behandlinger. Thi i Virkeligheden skal der jo
 nu kun stemmes over alskurat det Samme som
 ved 2den Behandling. I den Henseende kan jeg
 ikke fritsende Mindretallets Ordfører og Mindre-
 tallet i Udvalget for, at de i høieste Grad have
 fluffet os, som troede, at der kunde komme Noget
 ud af Loven. Men jeg henvender mig til hele
 Thinget og spørger, om vi ikke i saa store finan-
 sielle Spørgsmaal som disse, — aldeles bortset fra,
 hvorvidt denne Lov har en særegen Betydning
 overfor Folket som Helhed — skulde søge at sende
 saadanne store finansielle Lovforslag fra os ind i
 det andet Thing i en saadan Skikkelse, at man
 dog kunde have noget Haab om, at de kunde
 vinde det andet Things Tilslutning. Her kommer
 jeg til, saa nødig jeg gjør det, at sige, at vi
 kunne jo vente og bør vente som Noget der er
 almindeligt under vore Forhandlinger, at
 det høitærede Ministerium indtager en le-
 dende Stilling med Hensyn til saadanne
 Spørgsmaal, saa at det ikke skal hedde:
 Ja, jeg vil ikke sige, at Sagen er rent bortfalden
 for mit Vedkommende, men jeg vil søge at faae
 den forandret og ændret i det andet Thing. Det
 forekommer mig, at, naar den høitærede Minister
 ikke har Andet at sige om dette Lovforslag end at
 opfordre Thinget til at stemme for Ministeriets
 Forslag ligeoverfor det, der er redtaget af Flertallet
 for ganske nylig, da mangler der fra den
 høitærede Ministers Side Noget med Hensyn til
 det, der skulde være sket, førend vi bringe et saa
 vigtigt finansielt Forslag ind i det andet Thing.
 Denne Bemærkning kan jeg besvare ikke unblade
 at gjøre, da Sagens Vigtighed staar for mig som
 saa stor, at jeg med Sorg ser paa, at dette For-
 slag ikke føres tilende. Men jeg har igjen andre
 Betragtninger at gjøre, som den ærede Formand
 vist ikke vil negte mig. Naar det i denne Sag
 fra Ordførers Side omtales med saa stor
 Sikkerhed, hvad Flertallet i denne Sal har af-
 stemt, maa vi dog Alle huske paa, hvorledes Flertallet
 stille sig i denne Samling, snart paa den ene
 og snart paa den anden Side, saa at der virkelig
 ikke kan bygges noget saa Absolut paa det til-
 fældige Flertal, som i denne Samling danner sig
 for enhver Sag. Vi faae forleden Dag, at et
 meget vigtigt Forslag med Udsigt til at føres
 igennem i begge Thing selv uden Ministeriets
 Mellemkomst blev vedtaget med et Flertal, og det
 et andet Flertal end det, der tales om ved denne

Leilighed. Har jeg da ikke Ret til at sige, at den
 ærede Ordfører for Flertallet ikke har nogen kon-
 stitutionel Bemyndigelse til at tale om et fast
 Flertal i denne Sal? Og nu kommer jeg til selve
 Lønningssudvalget. Naar Thinget sender en Del
 af de vigtige Lønningssforslag til et fælles Løn-
 ningssudvalg, er det da ikke høist besynderligt, at
 vi netop som en Kritik over, hvad der finder Sted
 med Hensyn til dette Lovforslag idag, have det
 Præcedens, som lige er gaaet forud for denne
 Lov, idet vi der have et Tilfælde, hvor baade de,
 der talde sig Mindretallet ved denne Leilighed,
 og Flertallet samles i skjønneste Enighed om
 fælles Indstillinger, saa at Ordføreren, det ærede
 Medlem for Mariager (Grifftrup), kunde have
 sparet sig baade hele sin Udvikling ved 2den Be-
 handling og den korte Bemærkning nu ved 3die
 Behandling. Han kunde have sagt ganske simpelt,
 at der var opnaaet Enighed om Sagen, og at han
 derfor henholdt sig til Betænkningen. Saa var
 dermed den Sag afgjort. Kan nu en saadan Sag
 blive afgjort paa den Maade af dette Lønningss-
 udvalg, hvorsor skulde da ikke andre Sager kunne
 blive paa det Nærmeste bragte saavidt, at en om-
 trentlig Enighed var kommen tilstede. Er det ikke
 høist besynderligt for os at se, at det samme
 Lønningssudvalg, hvortil vi have sendt alle disse
 Sager, spalter sig ved forskellige Leiligheder saa-
 ledes, at der i nogle Sager opnaas stor Enighed
 og i andre Sager er en saadan Forskjel, at man
 hrør, at Ministeren paa Grund af Ordførers
 Stilling ikke tror, at det vil føre til Enighed at
 arbeide videre med et Udvalg, der i andre Sager
 er istand til at opnaa fuldstændig Enighed. Det
 er disse Bemærkninger, jeg ikke kan tilbageholde,
 idet denne Sag gaar fra os. Men, da jeg tror,
 der er indtraadt ganske eiendommelige Forhold
 med Hensyn til denne Sag, kan jeg ikke lade den
 gaa fra dette Thing uden som et Undtagelsestil-
 fælde at udtale det Haab, at det maa lykkes paa
 et andet Sted at tilveiebringe de Endringer, som
 dog ikke kunne være saa store, at i'fe den alminde-
 lige Interesse for at faae et for hele Befolkningen
 saa vigtigt Lovarbejde ført til Ende, kan bevirke,
 at man enes om de Endringer, som kunne egne
 sig til at føre denne Sag til en heldig Løsning.
 Dette Haab vil jeg udtale, idet jeg dog ellers
 fastholder som Regel, at det vil være ønskeligt,
 om dette Thing lige overfor en, som sagt, saa
 vigtig finansiell Bevilling som denne gjør sig det
 til Regel, at Arbejdet afleveres fra vor Side til
 det andet Thing saaledes, at vi kunne være et
 grundet Haab om, at det Thing, der holder Be-
 villingsmyndighedens vigtigste Faktorer i sin Haand,
 og saa har formet sine Forslag saaledes, at der er
 Haab om, at de kunne gaa usforandrede gjennem
 det andet Thing.

R. Holm: Det ærede Medlem, som nu
 talte, er meget vanskeligt at gjøre tilpas. Forleden